מָטָּה מִטַּמְּאַת – מיטה מקבלת טומאה רק כשהיא חֲבִילָה – שכל חלקיה מחוברים יחד, אבל אם התפרקה, אפילו אם ה'קיצרה ושתי כרעים' או ה'ארוכה ושתי כרעים' מחוברים אינה מקבלת טומאה,

וּמִטַּהֶרֶת חֲבִילָה – וכן אם נטמאה המיטה אי אפשר להטבילה כשהיא מפורקת, אלא צריך לחברה ולהטבילה כולה ביחד, **דִּבְרֵי רַבִּי אֶלְעָזָר. וַחֲכָמִים אוֹמְרִים מִטַּמְּאַת אֲבָרִים** – אפילו כשהיא מפורקת ראויים החלקים לקבל טומאה. **וּמִטַּהֶרֶת אֲבָרִים** – וכן לטהרתה אין צריך לחבר את המיטה ולהטבילה אלא אפשר להטביל את החלקים בפני עצמם. מבררת הגמרא: **מַאי נִיהוּ** – באלו איברים נחלקו, שלרבי אליעזר אינם מקבלים טומאה בפני עצמם ולחכמים מקבלים טומאה. **אָמַר רַבִּי חָנָן אָמַר רַבִּי אֲרִיוֹכָה וּשְׁתֵּי כְּרָעַיִם** – הנסר הקבוע לאורך המיטה ושני רגלי המיטה מחוברים אליו, או **קְצָרָה וּשְׁתֵּי כְּרָעַיִם** – הנסר הקבוע לרוחב המיטה ושני רגלים מחוברים אליו. שואלת הגמרא: **לְמַאי חֲזָיָא** – לאיזה תשמיש ראויים אותם החלקים בפני עצמם שיהיו נחשבים כלי המקבל טומאה לדעת חכמים, שדבר שאינו ראוי כלל לתשמיש אינו מקבל טומאה לדברי הכל. עונה הגמרא: ראויים הם **לְמָסְמְכִינְהוּ אַגּוּדָא** – לסומכם לכותל, על ידי שיעמיד את הארוכה ושני הכרעים סמוך לכותל במרחק רוחב המיטה, ויתן עצים מן הכרעים לכותל בשני צידי המיטה [בחריצים שיש בכרעים], **וּרְאוּיִים לְמֵיתֵב עֲלַיְיהוּ** ויוכל לישב על המיטה ע"י **וּמַשָּׁדָא אַשְׁלֵי** – שיסרג חבלים מצד לצד ותהא ראויה לתשמישה, וכיון שאם יתקנם באופן זה הרי הם מקבלים טומאת מדרס אם ישב עליה טמא, לכך אף שעדיין לא תיקן נחשב לדבר הראוי לקבל טומאה כיון שראוי לתיקון זה.

גּוּפָא, הגמרא חוזרת לדון במה **שְׁאָמַר רַבִּי אַמִּי בַּר תַּבְיוֹמֵי סַכָּכָה בִּבְלָאֵי כֵּלִים פְּסוּלָה.** מבררת הגמרא: **מַאי בִּלְאֵי כֵּלִים** – אלו דברים נחשבים כבלאי כלים שאף שאינם ראויים לקבל טומאה מחמת עצמם אסור לסכך בהם מחמת שבאו מדבר המקבל טומאה. **אָמַר אַבָּיֵי מְמַלְּנִיוֹת שֶׁאֵין בָּהֶם שָׁלֹשׁ עַל שָׁלֹשׁ** – פיסות אריג שבאו מבגד גדול והיו ראוים לקבל טומאה בהיותם בגד, ולאחר שנקרעו ממנו אין בהם שלש אצבעות על שלש אצבעות, **דְּלֹא חֲזָיֵין לֹא לָעֲנִיִּים וְלֹא לָעֲשִׁירִים** – שבשיעור מועט כזה אף לעניים אינו ראוי לשום תשמיש. הגמרא מוכיחה את דברי רבי אמי מברייתא. **תַּנְיָא** כָּוָותֵיהּ **דְּרַבִּי אַמִּי בַּר תַּבְיוֹמֵי** שאין מסככין בשברי כלים אף שאינם ראויים לקבל טומאה, **מַחֲצֶלֶת שֶׁל שִׁיפָּא** – עשב הצומח ליד הים, **וְשֶׁל גֶּמִי** – מין עשב, **שְׁיָרֶיהָ** – אם נתחסרה ונשאר בה רק שיריים **אַף עַל פִּי שֶׁנִּפְחֲתוּ מִכְּשִׁיעוּרָהּ** לקבלת טומאה, שהוא ששה טפחים על ששה טפחים, **אֵין מְסַכְּכִין בָּהֶן** כיון שכשהיו שלמים היו ראויים לקבל טומאת משכב הזב והזבה. ומבואר כרבי אמי שכיון שמתחילתם היו מקבלים טומאה, אף שבשנחסרו אין מקבלים טומאה אין מסככין בהם. ממשיכה הברייתא: **מַחֲצֶלֶת** העשויה מן **הַקָּנִים,** אם **גְּדוֹלָה** היא, **מְסַכְּכִין בָּהּ** שסתמה עומדת לסיכוך ואינה חשובה ככלי. אבל **קְטַנָּה** שעומדת לשכיבה חשובה ככלי **וְאֵין מְסַכְּכִין בָּהּ. רַבִּי אֶלְעָזָר אוֹמֵר אַף הִיא** – מחצלת גדולה סתמה עומדת לשכיבה **וּמְקַבֶּלֶת טוּמְאָה, וְאֵין מְסַכְּכִין בָּהּ:**

שנינו במשנה: **הַחוֹטֶט בְּגַדִּישׁ** לעשות לו סוכה אינה סוכה: **אָמַר רַב הוּנָא לֹא שָׁנוּ** שפסולה מדין תעשה ולא מן העשוי, **אֶלָּא כְּשֶׁאֵין שָׁם** מקודם **חֲלַל בגובה טֶפַח בְּמָשָׁךְ** – באורך **שִׁבְעָה** טפחים על שבעה טפחים, שכיון שאין חלל טפח בשיעור הכשר סוכה, אין על הגדיש שם סכך, ורק ע"י שחוטט אח"כ נעשה סכך מאליו, ופסול משום 'תעשה' ולא מן העשוי. **אֲבָל** אם מתחילה כשהגדיש את הגדיש **יֵשׁ שָׁם חֲלַל טֶפַח בְּמָשָׁךְ שִׁבְעָה,** ונמצא שמתחילה היה עליו שם סכך שסיכך על גבי אוהל טפח, ואין פסולו אלא משום שאין לו מחיצות עשרה טפחים, **חֲרֵי זֶה סוּכָּה,** ויחטוט בגדיש כלפי מעלה עד שיהא חלל בגובה עשרה טפחים שהוא שיעור סוכה, שבדפנות אין פסול של תעשה ולא מן העשוי. מוכיחה הגמרא כדברי רב הונא: **תַּנְיָא נַמִּי הָכִי, הַחוֹטֵט בַּגָּדִישׁ לַעֲשׂוֹת לוֹ סוּכָּה חֲרֵי זֶה סוּכָּה,** ולכאורה קשה **וְהָאָנָן תְּנַן** במשנתינו **שֶׁאֵינָהּ סוּכָּה, אֶלָּא לָאו** צריך לחלק שבמשנתינו מדובר שלא היה מתחילה חלל טפח ולא היה על הגדיש שם סכך, ורק בחטיטתו נעשה הגדיש סכך, ובברייתא מדובר שמתחילה היה חלל טפח וכבר היה על הגדיש שם סכך ובחטיטתו רק מוסיף דפנות, **וְשָׁמַע מִינָּהּ כְּדַרַב הוּנָא,** מסכימה הגמרא: אכן **שָׁמַע מִינָּהּ.**

אִיבָּא דְּרָמֵי לֵיהּ מֵירְמָא – יש שהקשו סתירה, ואמרו את דינו של רב הונא באופן של תירוץ על קושיא: **תְּנַן הַחוֹטֵט בַּגָּדִישׁ לַעֲשׂוֹת לוֹ סוּכָּה אֵינָהּ סוּכָּה, וְהָא תַּנְיָא חֲרֵי זוֹ סוּכָּה,** ועל קושיא זו **אָמַר רַב הוּנָא לֹא קַשְׁיָא, כָּאן** – בברייתא מדובר **בְּשֶׁיֵּשׁ שָׁם חֲלַל טֶפַח בְּמָשָׁךְ שִׁבְעָה** ולפיכך הסוכה כשרה, **כָּאן** – במשנה מדובר **בְּשֶׁאֵין שָׁם חֲלַל טֶפַח בְּמָשָׁךְ שִׁבְעָה** ולפיכך הסוכה פסולה וכפי שהתבאר:

משנה

הַמְשַׁלְשֵׁל דְּפָנוֹת – שארג את דפנות הסוכה ושלשלם **מִלְמַעְלָה** – סמוך לסכך **לְמַטָּה** – כלפי מטה, והניח ריווח בין דופן הסוכה לקרקע, **אִם גָּבוֹהַּ מִן הָאָרֶץ שְׁלֹשָׁה טְפָחִים,** הסוכה **פְּסוּלָה,** כיון ש'מחיצה תלויה' דהיינו שאינה מגיעה עד הארץ אינה חשובה מחיצה. אך אם הניח ריוח פחות משלשה טפחים, הסוכה כשירה מדין 'לבוד', שרואים אנו כאילו המחיצה נמשכת עד הקרקע. ואם ארג את המחיצה והתחיל **מִלְמַטָּה** – סמוך לקרקע **לְמַעְלָה,** ואין הדופן מגיע לסכך, **אִם גָּבוֹהַּ עֲשָׂרָה טְפָחִים** כשיעור מחיצה, הסוכה **כְּשֵׁרָה,** ורואים אנו כאילו המחיצות מגיעות עד הסכך מדין 'גוד אסיק מחיצתא', דהיינו שאנו ממשיכים ומעלים את המחיצה עד הסכך. **רַבִּי יוֹסֵי אוֹמֵר, כְּשֶׁם שֶׁמִּלְמַטָּה לְמַעְלָה** מכשירים אנו את הסוכה אם המחיצה בגובה **עֲשָׂרָה טְפָחִים** שהוא שיעור מחיצה ואף שאין המחיצה מגיעה לסכך, **כָּךְ מִלְמַעְלָה לְמַטָּה** יש להכשיר את הסוכה אם המחיצה **עֲשָׂרָה טְפָחִים** ואף שגבוהה מן הארץ יותר משלשה טפחים, מפני שאנו אומרים 'גוד אחית מחיצתא' להמשיך את המחיצה עד הארץ.

גמרא

הגמרא מבארת את מחלוקת תנא קמא ורבי יוסי: **בְּמַאי קָמִיפַּלְגֵי** – במה נחלקו רבנן ורבי יוסי. **מַר** – רבי יוסי **סָבַר מְחִיצָה תְּלוּיָה מַתֶּרֶת** – מחיצה שאינה מגיעה לארץ, חשובה כמחיצה גמורה לענין סוכה משום שאומרים 'גוד אחית מחיצתא', **וּמַר** – תנא קמא **סָבַר מְחִיצָה תְּלוּיָה אֵינָהּ מַתֶּרֶת** בסוכה ואין אומרים בזה גוד אחית. הגמרא מביאה מחלוקת נוספת לגבי 'מחיצה תלויה': **תְּנַן הָתָם בּוֹר שֶׁבֵּין שְׁתֵּי חֲצֵירוֹת** של שני אנשים, חציו בחצר זו וחציו בחצר האחרת, והכותל שבין שתי החצירות עובר על פי הבור, לדעת ת"ק 'מחיצה תלויה' אינה מחיצה, ועל כן **אֵין מְמַלְּאִין מִמֶּנּוּ בַּשַּׁבָּת,** שאין הכותל שבין שתי החצירות מתיר למלאות מים מן הבור, שכאשר ממלא המים בחצר זו נמשכים המים שהיו בחצר השניה לתוך חצר זו, ונמצא שמטלטל המים מחצר חבירו לחצירו, וכל זמן שלא עירבו החצירות ביניהם אסור מדרבנן לטלטל בשבת מחצר לחצר, **אֶלָּא אִם כֵּן עָשָׂה לָהּ** בתוך חלל הבור **מְחִיצָה** המפרדת לבד מכותל החצר, בגובה **עֲשָׂרָה טְפָחִים,** וכיון שנעשית המחיצה בשביל להתיר את טלטול המים, הקילו חכמים למלא מים על ידי מחיצה זו אף שעדיין מטלטל הוא מחצר חבירו לחצירו, כיון שאומרים 'גוד אחית מחיצתא' וכאילו המחיצה מגעת עד קרקעית הבור. ומחיצה זו אפשר שתעמוד **בֵּין מִלְמַעְלָה,** בֵּין **מִלְמַטָּה** בסמוך למים שבבור **וּבֵין** למעלה מן המים אך דווקא אם המחיצה נמצאת **בְּתוֹךְ אוּגְנוֹ** – מתחת לשפת הבור. **רַבָּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר** שבדין זה נחלקו בית שמאי ובית הלל,

בֵּית שַׁמַּאי אוֹמְרִים דִּי שֶׁיַּעֲמִיד אֶת הַמְּחִיצָה מִלְּמַעְלָה בְּתוֹךְ אוֹגֶן הַבּוֹר וְכִדְּעַת תַּנָּא קַמָּא, וּבֵית הִלֵּל אוֹמְרִים אֵין הַמְּחִיצָה מַתִּירָה אֶלָּא אִם כֵּן הַנִּיחָהּ מִלְּמַטָּה בְּסָמוּךְ לַמַּיִם, שֶׁרַק בְּאוֹפָן זֶה יֵשׁ הֵיכֵר שֶׁהַמְּחִיצָה נַעֲשֵׂית לְצוֹרֶךְ טַלְטוּל הַמַּיִם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה לֹא תְּהֵא מְחִיצָה הַנַּעֲשֵׂית בְּתוֹךְ הַבּוֹר גְּדוֹלָה מִן הַכּוֹתֶלְ שֶׁבֵּינֵיהֶן – אֵין צָרִיךְ מְחִיצָה שֶׁנַּעֲשָׂתָה לְשֵׁם הֵיתֵר טַלְטוּל הַמַּיִם וְדֵי בְּמְחִיצַת הַכּוֹתֶל שֶׁבֵּין הַחֲצֵירוֹת וְאַף שֶׁהִיא תְּלוּיָה עַל פְּנֵי הַבּוֹר הֲרֵי הִיא מַתִּירָה גַּם לְטַלְטֵל אֶת הַמַּיִם, שֶׁמְּחִיצָה תְּלוּיָה נֶחְשֶׁבֶת כִּמְחִיצָה גְּמוּרָה.

אָמַר רַבָּה בַּר בַּר חָנָה אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן, כֵּיוָן שֶׁהִתְבָּאֵר שִׁדְעַת רַבִּי יְהוּדָה שֶׁמְּחִיצָה תְּלוּיָה מַתִּירָה בְּכָל אוֹפָן וְלֹא דַּווְקָא בְּמַיִם, רַבִּי יְהוּדָה בְּשִׁיטַת רַבִּי יוֹסֵי אָמְרָהּ – הֲרֵי הוּא סוֹבֵר כְּדַעַת רַבִּי יוֹסֵי בְּמִשְׁנָתֵינוּ דְּאָמַר מְחִיצָה תְּלוּיָה מַתֶּרֶת בְּסוּכָּה וְלֹא דַּווְקָא בְּמַיִם. דּוּחֵהּ הַגְּמָרָא: וְלֹא הִיא – אֵין דִּבְרֵי רַבִּי יְהוּדָה וּרְבִי יוֹסֵי תְּלוּיִים זֶה בָּזֶה, לֹא רַבִּי יְהוּדָה שֶׁהִתִּיר לְמִלֹּאוֹת מַיִם עַל יְדֵי הַכּוֹתֶל הָעוֹבֵר בֵּין הַחֲצֵירוֹת סָבַר לָהּ כְּרַבִּי יוֹסֵי לְהַתִּיר אֶת הַסּוּכָּה עַל יְדֵי מְחִיצָה תְּלוּיָה, וְלֹא רַבִּי יוֹסֵי סָבַר לָהּ כְּרַבִּי יְהוּדָה לְהַתִּיר לְמַלֹּאוֹת מַיִם מִן הַבּוֹר עַל יְדֵי הַכּוֹתֶל שֶׁבֵּין שְׁתֵּי הַחֲצֵירוֹת. מְבָאֵר הַגְּמָרָא אֶת הַחִלּוּק שֶׁבֵּין שְׁתֵּי הַהֲלָכוֹת: לֹא רַבִּי יְהוּדָה סָבַר לָהּ כְּרַבִּי יוֹסֵי, מִשּׁוּם שֶׁעַד כָּאן לֹא קָאָמַר רַבִּי יְהוּדָה הָתָם אֶלָּא בְּעֵירוּבֵי חֲצֵירוֹת דְּרַבָּנָן – שֶׁמִּדְּאוֹרַיְיתָא אֵין אִיסּוּר לְטַלְטֵל אֶלָּא מִרְשׁוּת הַיָּחִיד לִרְשׁוּת הָרַבִּים, וְאִיסּוּר הַטַּלְטוּל מַחְצֶר לְחָצֵר בְּלֹא עֵירוּב אֵינוֹ אֶלָּא מִדְּרַבָּנָן, לְפִיכָךְ הָקֵל בְּזֶה רַבִּי יְהוּדָה לְהַתִּיר עַל יְדֵי 'מְחִיצָה תְּלוּיָה', אֲבָל הָכָא גַּבֵּי סוּכָּה שֶׁהִיא דְּאוֹרַיְיתָא, לֹא מָתִיר רַבִּי יְהוּדָה עַל יְדֵי 'מְחִיצָה תְּלוּיָה'. וְלֹא רַבִּי יוֹסֵי סָבַר לָהּ כְּרַבִּי יְהוּדָה לְהַתִּיר לְמַלֹּאוֹת מַיִם בְּשַׁבָּת מִן הַבּוֹר, מִשּׁוּם שֶׁעַד כָּאן לֹא קָאָמַר רַבִּי יוֹסֵי הָכָא אֶלָּא בְּסוּכָּה דְּאִינָהּ חֲמוּרָה כָּל כָּךְ שֶׁהֲרֵי אֵין בָּהּ אֶלָּא מִצְוַת עֲשֵׂה, אֲבָל שַׁבָּת דְּאִיכָּא סְקִילָה לֹא – אֲבָל גַּבֵּי שַׁבָּת הַחֲמוּרָה יוֹתֵר שֶׁהֶעֱוֹבֶר עַל מְלָאכוֹת שַׁבָּת הֲרֵי הוּא חַיָּיב סְקִילָה, הַחֲמִירוּ רַבָּנָן בְּכָל דִּינֶיהָ אַף שֶׁאֵינָם אֶלָּא דְּרַבָּנָן, וְלִפְיכָךְ אֵין מְחִיצָה תְּלוּיָה מוֹעִילָה לְעִנְיַן טַלְטוּל מַחְצֶר לְחָצֵר, שֶׁכֵּל שֶׁתִּקְּנוּ חֲכָמִים בְּעֵין דְּאוֹרַיְיתָא תִּקְּנוּ.

מַקְשֶׁה הַגְּמָרָא: וְאִם תֹּאמַר לְפִי מַה שֶׁבֵּיאַרְנוּ שֶׁרַבִּי יוֹסֵי אֵינוֹ מַתִּיר בְּשַׁבָּת עַל יְדֵי 'מְחִיצָה תְּלוּיָה' אַף בְּאִיסּוּרִים דְּרַבָּנָן, אִם כֵּן מַעֲשֶׂה שֶׁנַּעֲשָׂה בְּצִיפּוֹרִי שֶׁהִתִּירוּ שָׁם לְטַלְטֵל עַל יְדֵי 'מְחִיצָה תְּלוּיָה' כְּמוֹ שֶׁיִּתְבָּאֵר לְהַלָּן, עַל פִּי מִי נַעֲשָׂה – הֲרֵי רַבִּי יוֹסֵי הָיָה רֹאשׁ יְשִׁיבַת צִיפּוֹרִי וּבְוַדַּאי נַעֲשׂוּ הַדְּבָרִים עַל פִּיו, וְאִם כֵּן מוֹכַח שֶׁרַבִּי יוֹסֵי סוֹבֵר כְּרַבִּי יְהוּדָה וּמַתִּיר לְטַלְטֵל בְּשַׁבָּת עַל יְדֵי מְחִיצָה תְּלוּיָה. דּוּחֵהּ הַגְּמָרָא: לֹא עַל פִּי רַבִּי יוֹסֵי נַעֲשָׂה הֵיתֵר זֶה שֶׁכְּבָר נִפְטַר בְּזִמַּן הַהוּא, אֶלָּא עַל פִּי בְּנוֹ רַבִּי שִׁמְעוֹן בְּרַבִּי יוֹסֵי שֶׁסָּבַר מְחִיצָה תְּלוּיָה מַתֶּרֶת טַלְטוּל בְּשַׁבָּת, אַךְ אֲבִיו רַבִּי יוֹסֵי לֹא הִתִּיר אֶלָּא בְּסוּכָּה. וּמַאי מַעֲשֶׂה – מַה הָיָה הַמַּעֲשֶׂה שֶׁבּוֹ הִתִּירוּ טַלְטוּל עַל יְדֵי 'מְחִיצָה תְּלוּיָה', דְּכִי אֲתָא רַב דִּימִי – כַּאֲשֶׁר בָּא רַב דִּימִי מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל לְבָבֶל אָמַר, פַּעַם אַחַת שָׁכְחוּ וְלֹא הֵכִיאוּ סֵפֶר תּוֹרָה מֵהַבַּיִת שֶׁהָיָה מוּצָנָע בּוֹ מִפְּנֵי הַנָּכְרִים מֵעֶרֶב שַׁבָּת לְבֵית הַכְּנֶסֶת, וּפָתוּחַ לְמָבוֹי שֶׁבּוֹ בֵּית הַכְּנֶסֶת וְחֲצֵרוֹת נוֹסָפוֹת, וְכֵיוָן שֶׁלֹּא עָשׂוּ שִׁיתּוּפֵי מְבוֹאוֹת אָסוּר הָיָה לְטַלְטֵל וְלְהוֹצִיא אֶת סֵפֶר הַתּוֹרָה מִן הַחָצֵר לְבֵית הַכְּנֶסֶת בְּשַׁבָּת, וְלָכֵן לְמָחָר – בְּשַׁבָּת הֵבִיאוּ סִדְרַיִן וּפָרְסוּ הַסְּדִינִין עַל גַּבֵּי הָעַמּוּדִים שֶׁהָיוּ שָׁם לְרוֹחַב הַמָּבוֹי, וְכָךְ עָשׂוּ מְחִיצָה בֵּין שְׁאָר הַחֲצֵירוֹת הַפְּתוּחוֹת לְמָבוֹי לְבֵין הַחָצֵר שֶׁבָּהּ הָיָה מוּנָּח הַסֵּפֶר תּוֹרָה, בְּאוֹפָן שֶׁגַּם בֵּית הַכְּנֶסֶת הָיָה לִפְנִים מִן הַמְּחִיצָה, וְנִמְצָא שֶׁלֹּא הָיָה בִּרְשׁוּת בֵּית הַכְּנֶסֶת אֶלָּא חָצֵר אַחַת, וְהֵבִיאוּ סֵפֶר תּוֹרָה וְקָרְאוּ בּוֹ, שֶׁבְּמָבוֹי שֶׁאֵין בּוֹ אֶלָּא חָצֵר אַחַת מוּתָּר לְבֵנֵי הַחָצֵר לְטַלְטֵל בְּמָבוֹי בְּלֹא שִׁיתּוּף, וּבֵית הַכְּנֶסֶת עַצְמוֹ אֵינוֹ אוֹסֵר בְּטַלְטוּל כֵּיוָן שֶׁאֵין בּוֹ דִּיּוּרִין. וְאַף עַל פִּי שֶׁסְּדִינִין אֵלּוּ לֹא הִגִּיעוּ עַד הָאָרֶץ אֶלָּא הָיוּ תְּלוּיִים בַּאֲוִיר וְגְבוֹהִים מִן הָאָרֶץ יוֹתֵר מִשְּׁלֹשָׁה טְפָחִים, הִתִּירוּ לְטַלְטֵל עַל יְדֵי 'מְחִיצָה תְּלוּיָה'. מְבְּרֵרַת הַגְּמָרָא: פֵּירְסוּ סָלְקָא דַּעְתָּךְ – אֵיךְ אֶפְשָׁר שֶׁהֵבִיאוּ אֶת הַסְּדִינִים וּפֵירְסוּ אוֹתָם בְּשַׁבָּת, וְכִי מֵהֵיכָן הֲבִיאוּם בַּשַּׁבָּת, הֲלֹא אָסוּר לְהַכְנִיס וּלְהוֹצִיא בְּשַׁבָּת מִרְשׁוּת לִרְשׁוּת וְאֵיךְ הֵבִיאוּ אֶת הַסְּדִינִין, הֲרֵי כְּדֵי לְפָרוֹס בְּשַׁבָּת יֵשׁ צוֹרֶךְ לְהָבִיא אוֹתָם מִמָּקוֹם אַחֵר מֵחוּץ לַחָצֵר. אֶלָּא מְבָאֵרת הַגְּמָרָא שֶׁהַמַּעֲשֶׂה הָיָה שֶׁמָּצְאוּ סְדִינִין שֶׁכְּבָר הָיוּ פְּרוּסִין עַל גַּבֵּי הָעַמּוּדִים מֵעֶרֶב שַׁבָּת, וְסָמְכוּ עֲלֵיהֶם וְהֵבִיאוּ סֵפֶר תּוֹרָה וְקָרְאוּ בּוֹ.

אָמַר רַב חִסְדָּא אָמַר אַבַּיֵּי, מַחֲצֶלֶת שֶׁרּוֹחְבָהּ אַרְבָּעָה וּמַשָּׁהוּ טְפָחִים וּמֵעֲמִידָהּ לְדוֹפֶן הַסּוּכָּה, וְאָרְכָּהּ כְּאוֹרֶךְ הַדּוֹפֶן, מַתֶּרֶת בַּסּוּכָּה מִשּׁוּם דּוֹפָן כְּאִילּוּ הִיא כָּאן דּוֹפֶן שֶׁל עֲשָׂרָה טְפָחִים. מְבָאֵר רַב חִסְדָּא הֵיכִי עֲבִיד – בְּאֵיזֶה אוֹפָן יְנִיחֶנָּה בִּכְדֵי שֶׁתִּהְיֶה כְּדוֹפֶן שְׁלֵמָה, תָּלֵי לֵיהּ בָּאֳמַצַּע גּוֹבַהּ הַסּוּכָּה בְּאוֹפָן שֶׁיִּהְיֶה פָּחוֹת מִשְּׁלֹשָׁה טְפָחִים מִן הַמַּחֲצֶלֶת וּלְמַטָּה, וּפָחוֹת מִשְּׁלֹשָׁה מִן הַמַּחֲצֶלֶת וּלְמַעְלָה עַד הַסֶּכֶךְ, וְכָל פָּחוֹת מִשְּׁלֹשָׁה כְּלָבוּד דָּמֵי וְלָכֵן אָנוּ רוֹאִים אֶת הָאֲוִיר שֶׁבֵּין הַמַּחֲצֶלֶת לַקַּרְקַע וּבֵין הַמַּחֲצֶלֶת לַסֶּכֶךְ כִּסְתוּם, וְהֲרֵי לָנוּ מְחִיצָה בְּגוֹבַהּ עֲשָׂרָה טְפָחִים. מַקְשֶׁה הַגְּמָרָא: פְּשִׁיטָא – הֲרֵי דִּין 'לְבוּד' פָּשׁוּט וִידוּעַ לָנוּ מִכַּמָּה מַשְׁנִיּוֹת, וּמַה חִידּוּשׁ רַב חִסְדָּא בְּדִינָן זֶה. מְתָרֶצֶת הַגְּמָרָא: מַהוּ דְּתֵימָא – לוּלֵי דִּבְרֵי רַב חִסְדָּא הַיִּינוּ אוֹמְרִים שֶׁחַד לָבוּד אָמְרִינַן – בְּאוֹפֶן שֶׁדֵּי בְּלָבוּד אֶחָד לְהַתִּיר אֶת הַסּוּכָּה נֶאֱמְרָה הֲלָכָה לְהַכְשִׁיר הַסּוּכָּה עַל יְדֵי לָבוּד, אַךְ תְּרֵי לָבוּד לֹא אָמְרִינַן לְהַכְשִׁיר הַסּוּכָּה עַל יְדֵיהֶם, קָא מַשְׁמַע לָן רַב חִסְדָּא שֶׁאַף בְּאוֹפֶן שֶׁנִּצְרָכִים לִשְׁנֵי לָבוּד נֶאֱמְרָה הֲלָכָה לְהַכְשִׁיר הַסּוּכָּה עַל יְדֵיהֶם.

מַקְשֶׁה הַגְּמָרָא: מֵיתִיבִי, שֶׁנִּינוּ בְּבְרַיְיתָא מַחֲצֶלֶת הָרְחָבָה שִׁבְעָה וּמַשֶּׁהוּ מַתֶּרֶת בַּסּוּכָּה מִשּׁוּם דּוֹפָן, וּמַעֲמִיד הַמַּחֲצֶלֶת פָּחוֹת מִשְּׁלֹשָׁה טְפָחִים מִן הַקַּרְקַע אוֹ מִן הַסֶּכֶךְ, וּמַכְשִׁירִים אֶת הַסּוּכָּה עַל יְדֵי 'לָבוּד' לְהַמְשִׁיךְ אֶת הַדּוֹפֶן עַד הַקַּרְקַע אוֹ עַד הַסֶּכֶךְ. וְעִמָּהּ שֶׁהַצְּרִיכָה הַבְּרַיְיתָא מַחֲצֶלֶת שִׁבְעָה וּמַשֶּׁהוּ, וְלֹא אָמְרָה חִידּוּשׁ יוֹתֵר גָּדוֹל שֶׁאַף בְּמַחֲצֶלֶת אַרְבָּעָה וּמַשֶּׁהוּ נִיתֶּרֶת הַסּוּכָּה, עַל יְדֵי שְׁנֵי לָבוּד, מִשְׁמַע שֶׁאִם אֵי אֶפְשָׁר לְהַכְשִׁיר הַסּוּכָּה עַל יְדֵי שְׁנֵי לָבוּד. מְתָרֶצֶת הַגְּמָרָא: כִּי תַּנְיָא הַהִיא בְּסוּכָּה גְּדוֹלָה – הַגְּבוֹהָה הַרְבֵּה יוֹתֵר מֵעֲשָׂרָה טְפָחִים, שֶׁבְּזֹאת אֵי אֶפְשָׁר לְהַכְשִׁיר עַל יְדֵי לָבוּד מִשְּׁנֵי צְדָדִים, שֶׁהֲרֵי אִם תִּהְיֶה פָּחוֹת מִשְּׁלֹשָׁה טְפָחִים מִן הַקַּרְקַע, הֲרֵי לְצַד הַסֶּכֶךְ הוּא רָחוֹק יוֹתֵר מִשְּׁלֹשָׁה טְפָחִים, וְכֵן לְהֵיפֶךְ, אֲמָנָם בְּסוּכָּה שֶׁגּוֹבַהּ אֵינוֹ אֶלָּא עֲשָׂרָה טְפָחִים, דֵּי בְּמַחֲצֶלֶת אַרְבָּעָה וּמַשֶּׁהוּ לְהַתִּירָהּ עַל יְדֵי לָבוּד מִשְּׁנֵי צְדָדִים כִּדְבְרֵי רַב חִסְדָּא. שׁוֹאֶלֶת הַגְּמָרָא וּמַאי קָא מַשְׁמַע לָן – מַה הַבְּרַיְיתָא מְחַדֶּשֶׁת בְּדִין זֶה, הֲרֵי כְּבָר שָׁנִינוּ בְּמִשְׁנָתֵינוּ שֶׁהַסּוּכָּה כְּשֵׁרָה עַל יְדֵי גּוֹבַהּ עֲשָׂרָה טְפָחִים. מְבָאֵר הַגְּמָרָא: כְּוָונַת הַבְּרַיְיתָא שֶׁמְּנִיחַ אֶת הַמַּחֲצֶלֶת בְּפָחוֹת מִשְּׁלֹשָׁה סָמוּךְ לַסֶּכֶךְ, וְכֵיוָן שֶׁמְּדוּבָּר בְּסוּכָּה גְּבוֹהָה אֵין הַמַּחֲצֶלֶת מַגִּיעָה עַד הַקַּרְקַע, וּמִשְׁמִיעָה הַבְּרַיְיתָא דְּמִשְּׁלֹשָׁה דְּפָנוֹת מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה כְּרַבִּי יוֹסֵי שֶׁמַּכְשִׁיר גַּם מְחִיצָה תְּלוּיָה.

הַגְּמָרָא מְבִיאָה דִּין נוֹסָף בְּהַכְשֵׁר הַמְּחִיצוֹת: אָמַר רַבִּי אַמִּי, פֶּסַח שֶׁגּוֹבְהוֹ בְּסוּכָּה, וּרְחַב אַרְבָּעָה וּמַשֶּׁהוּ טְפָחִים, מֻתָּר בַּסּוּכָּה מִשּׁוּם דּוֹפָן שֶׁל שִׁבְעָה טְפָחִים כְּשִׁיעוּר הַכֶּשֶׁר סוּכָּה, וּמוֹקְמִים לֵיהּ – מַעֲמִידוֹ לִפְסַח בְּפָחוֹת מִשְּׁלֹשָׁה מְטָפְחִים סָמוּךְ לַדּוֹפָן וְכָל פָּחוֹת מִשְּׁלֹשָׁה סָמוּךְ לַדּוֹפָן כְּלָבוּד דָּמֵי, וְעַל יְדֵי כָּךְ רוֹאִים אָנוּ אֶת הַדּוֹפָן כְּאִילּוּ הוּא רָחָב שִׁבְעָה טְפָחִים. מַקְשֶׁה הַגְּמָרָא: מַאי קָא מַשְׁמַע לָן רַבִּי אַמִּי בְּדִינָן זֶה, הֲרֵי דִּין לְבוּד פָּשׁוּט לָנוּ כְּבָר מִכַּמָּה מַשְׁנִיּוֹת. מְתָרֶצֶת הַגְּמָרָא: אֵין כַּוָּונַת רַבִּי אַמִּי לְעַצֶם הַדִּין שֶׁאוֹמְרִים לְבוּד, אֶלָּא הָא קָא מַשְׁמַע לָן שֶׁשִּׁיעוּר מָשָׁךְ סוּכָּה קְטַנָּה שִׁבְעָה – שִׁיעוּר אוֹרֶךְ וְרוֹחַב שֶׁל סוּכָּה הַמְצוּמְצֶמֶת הוּא שִׁבְעָה עַל שִׁבְעָה טְפָחִים, וְעַל כֵּן דֵּי בְּפַס אַרְבָּעָה טְפָחִים וּמַשֶּׁהוּ לְהַכְשִׁיר אֶת הַסּוּכָּה: